

ulualusid mõõda, põõnutamise paika otsima, wanad raukab ja eided jáiwad tappa, kelledesse mõned sassekimbud sisse toodi, kuhu endid páále sirutada wõisiwad. Pulmafára jái ikka enam soiku. Kaks tallitajat fogusiwad ülejáánud toiduwara kõlku ja paniwad ühe laudi páále mis seina külles warnade páál oli. Kui need oma tööga walmis oliwad, läksiwad ára, ja nüid oligi muudu waitne asj, kui mitte need, kes enne magama lайнud, nii suurt norinat 'poleks teinud, mis üsna kole kuulda oli.

Mis nüid poissile wiga noota wálja heita? Ta láks tasakeste laudi juurde, kaapis kátega lauudid kaudu edasi ja tagasi, et túki-kese leiba kátte saaks, mis ikka see esimene südamekinnitus piab olema. Aga seda ei puutunud mitte tema nápude wahele. Mis nüid hääks nõuufs? Rogemata juhtus tema kási ühe taldreku külge tõukama ja see puutus jálle teise külge, mis üle teine korra kiltsus. — Üks naine, kes seda lábi une kuulis ja üles árkas, mõtles et kass seda teinud,

hakkas kõtsitama ja wálja ajama; aga 'polnud kedagist. Nüid langeb súid ilmasüita „piitsfabade“ ehk „terawninade“ (hiirede) páále. Maine uinus jálle magama, ja üsna ilma mureta.

Et kúll esimene nooda heitmíne poissile nurja láks, wöttis ta siiski nõuufs veel teistkorda õnne katsuda. „Ükskõik“, ütles ta isiemeses, „mis muu esimese rapsuga oga kätte juhtub, pähkan ma ára, olgu taldrek wõi waagen — ju sáál sees ikka midagist on, mis suhupiista sündib!“ Ta ootas veel túki aega. Kui kõigeparem uneaeg oli, láks ta suure joonega, wöttis laudi serwast finni ja tuetas jalad seina waštu, siis veel üks kámmel maad ülemasse — juba puutus kási wõii külge. Aga tuline súlf! Káriwa õnnetust! Hirmsa kolina ja plarinaga kúlus laudi ülewelt maha, ning kahejalgne „piitskánnamees“ jái selite alla. Kui wálk, kargas ta maast jálle ülesse ja oli filmapilk oma endises urkas, kus ta wagusi kuulama jái, mis nüid saab.